

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

fri Bearbejdelse efter Hector Cremieux ;
Musikken af J. Offenbach.

Titel | Title:

Orpheus i Underverdenen : burlesk Operette i
to Akter og fire Billeder

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : P.G. Philipsen, 1860

Fysiske størrelse | Physical extent:

83 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



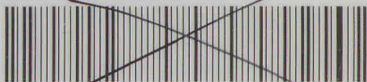


Cernieux

Cyffius i'
Dictionnaire
1860.

56, - 193 - 80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1 - 2.S 56 8°



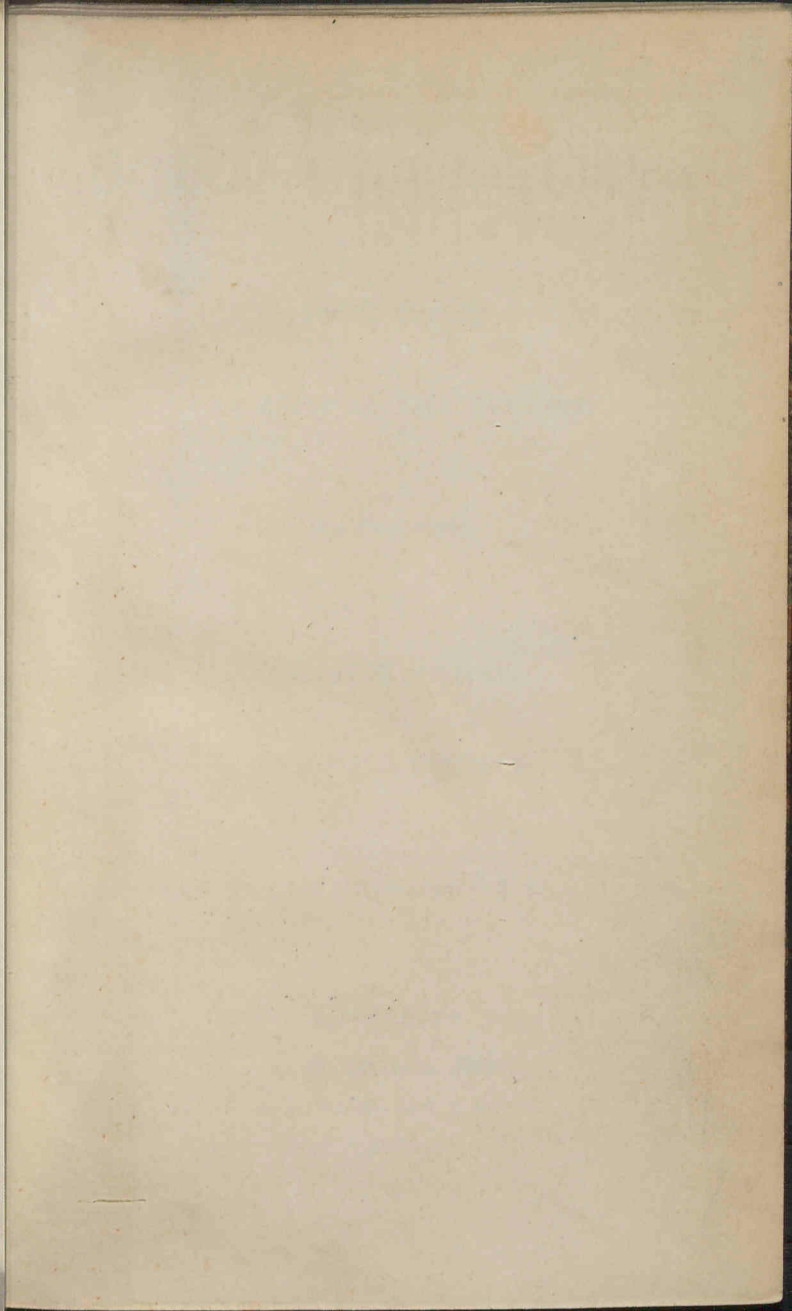
1 1 56 0 8 01488 1



Det Kgl. Bibliotek



130024720651



Orpheus i Underverdenen.

Burlesk Operette

i to Akter og fire Billeder.

Fri Bearbejdelse

efter

Hector Cremieux.

Musikken af J. Offenbach.

(Opført første Gang paa Folketheatret d. 11. Octbr. 1860.)

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

Berlingske Bogtrykkeri ved R. S. Stenderup.

1860.



Orpheus i Underverdenen.

Barlefsk Operette

i to Akter og fire Billeder.

Af

Sector Cremieux.

Musikken af J. Offenbach.



Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

Verlingske Bogtrykkeri ved N. S. Stenderup.

1860.

A faint, circular blue ink stamp is visible at the bottom of the page, partially overlapping the year 1860. It appears to be a library or collection mark.

Deponis i Lindberghen

Deponis i Lindberghen

Deponis i Lindberghen

Deponis i Lindberghen

Deponis i Lindberghen

Deponis i Lindberghen

Deponis i Lindberghen

Deponis i Lindberghen



Personerne.

Den offentlige Mening.

Orpheus, Musiklærer i Theben.

Eurydice, hans Kone.

Jupiter.

 { Aristæus, en Hyrde.

 { Pluto, Gud for Underverdenen.

Merkur.

Mars.

Bacchus.

Hans Styr.

Juno.

Diana.

Venus.

Cupido.

Minerva.

Guder, Gudinder o. s. v.

Første Akt.

Første Billedet.

Corydices Død.

(Egn i Nærheden af Theben. I Baggrunden en Kornmark. Tilvenstre Aristeus' Hytte med den Indskrift over Døren: „Aristeus, Honningfabrikant en gros og en detail. Depot i Bjerget Hymettus.“ Tilhoire Orpheus' Hytte med den Indskrift: „Orpheus, Directeur for Conservatoriet i Theben, giver ogsaa Timer i Musik.“)

Indledningsscene.

Den offentlige Mening.

Hvem jeg er? — I dette Stykke
Erstatter jeg de Gamles Chor.

Jeg er den offentlige Mening —
Hvad Alle mene i Forening,
Udtaler jeg med rene Ord.

De veed at i de gamle Dramer
Fortæller Choret slet og ret
Hvad, mine Herrer mine Damer!
De bedst begribe uden det.

Min Lod det er at rose, dable —
Dertil alene bli'er jeg brugt;
Dog vil De jævnlig see mig adle,

Hvad der i Grunden ei er smukt,
 Og omvendt kan det ogsaa hænde,
 At De vil see mig drive Spot
 Og raffe ned og dygtig skjænde
 Paa det, der ædelt er og godt.
 Jeg frygter ei, at De vil kjedes,
 Men hør — De maa ei heller vredes,
 Af Dem har jeg jo lært det Hele,
 Høst, jeg er De, og De er jeg,
 Og derfor Vast og Brast vi dele,
 Mit Alter ego, glem det ei!

(Hun gaaer.)

Forste Scene.

Eurydice (plukker Blomster og binder deraf en Guirlande).

Couplets.

1.

Et Hjerte, der af Længsel plages,
 Forfrister Sønnen ei.
 Naar Sol staaer op, jeg stadig drages
 Herhen, den samme Vei.
 Fjernt og nær jeg seer, hvor herlig
 Naturen blomstrer frem,
 Plukker Blomster, om og kjærlig —
 Veed I vel, til hvem? —

Om og min Mand bli'er nok saa vred,
 Det er til Hyrden tåt herved!

(Hun nærmer sig frygtisomt til Aristeus' Hütte og hænger en Guirlande paa Døren.)

2.

Hver Dag af Roser, Krusemynter
 Jeg fletter mig en Krands;
 Hver Dag som nu med den jeg pynter
 Hans Dør med kjærlig Sands.

Jeg mig skjuler hist bag Ranker,
 Indtil han kommer hjem,
 Dobbelt stærkt mit Hjerte banker
 Veed I vel for hvem?

Om og min Mand bli'er nok saa vred,
 Det er for Hyrden tat herved!

(Hun aabner forsigtig Døren til Hytten og kigger ind i Stuen. I
 det Samme kommer Orpheus ind fra den venstre Side med
 Violinen i Haanden.)

Anden Scene.

Eurydice. Orpheus.

Eurydice.

So, han er gaaet ud som sædvanlig! Jeg vil
 berede ham en lille Overraskelse. Han skal, naar
 han vender tilbage, komme til at gaa paa Lavendler,
 Myrther og Thymian.

(Hun tager de Blomster, hun har i sin Kiole, og stroer dem foran
 Hytten.)

Orpheus.

Hvad seer jeg? Er det ikke Chloe, Nymfen
 med de smægtende Vergißmirnichtsøine, med Purpur-
 munden, med Svanehalsen, med Perletænderne, med
 Alabasternakken? Er det ikke mit Hjertes Nymfe? —
 Og hun er alene! Jeg vil spille hendes Indlings-
 melodi, for at hun skal blive behagelig overrasket ved
 at see mig. (Han spiller en lidenskabelig Melodi paa Violinen.)

Eurydice.

Himmel, min Mand!

Orpheus.

Død og Helvede! min Kone! (Sagte) Jeg maa
 gribe til Offensiven, inden hun selv erklærer mig
 Krig. (Høit) Ha! Endelig griber jeg Dig paa ferst

Gjærning! Hvem er det, Du strøer Blomster for?

Eurydice.

For Zephyr!

Orpheus.

Vind! Vind!

Eurydice.

Og hvem var det, Du spillede saa smægtende for?

Orpheus.

For den kydske Luna.

Eurydice.

Jo vift! Nei jeg kjenner dine Maanesskins-
sværmerier bedre. Dog, hvorfor spillede Orp paa
det? Du elsker en Anden end mig, og jeg elsker en
Anden end Dig. Gaa Du dine Veie og lad mig
gaae mine.

Orpheus.

Zeus, hvilte emanciperede Grundsætninger!

Eurydice.

Gengang maa det ud, om det saa skal ud af
mine Sidebeen! Orpheus, jeg er kjed af Dig. Da
jeg blev din, troede jeg, at jeg gistede mig med en
Kunstner, der var istand til at stemme mit Hjertes
fine Strengte til sød Harmoni. Men hvor jeg bedrøg
mig? Orpheus, Du er jo en ganske almindelig
Bierfidlernatur!

Orpheus.

Qvinde, din Dom er bitter

Eurydice.

Som den Ved, Du har beredt mig! Men det
er ikke værd at tale derom. Gaa Du med dit
Vivumlarum til Ripper og Skjænkfestuer — der hører

din Musik hjemme. Mellem os er det forbi. Jeg er af god Familie: min Fader var en respectabel Halvgud, min Moder en yderst charmant Flodnymse — jeg begriber altsaa ikke, hvorfor jeg skulde henseske mit Liv i saadant et Nag.

Orpheus.

Med saadanne Ansfueller kan Du komme vidt.

Eurydice.

Jo videre, jo bedre, naar jeg bare kommer bort fra Dig! Jeg vil heller ikke længere skjule for Dig, at jeg elsker Aristeus.

Orpheus.

Han handler med Honning. Hvor det vil blive sødt! — hahaha!

Eurydice.

Det er det Samme! Aristeus har mit Hjerte, og Du har — min Foragt!

Orpheus.

Ja saa er det et stort Spørgsmaal, hvem af os der er mest at misunde — jeg eller Aristeus!

Eurydice.

Intet i Verden skal skille mig fra ham!

Duet.

Orpheus.

Det mener Du?

Eurydice.

Ja, ja, min Ven.

Orpheus.

Saa Du hader mig grundig nu;

Eurydice.

Ja, ja, min Ven.

Orpheus.

Du elffer ei engang Artisten?

Eurhdice.

Nei, nei min Ven.

Orpheus.

Og habder selv Violinisten? —

Eurhdice.

Ja, ja, min Ven,

Ham er det netop, jeg habder mest!

Det fordomte Spil

Er min værste Gæst;

Thi hvor jeg gaaer, og hvor jeg staaer,

Den Klimpren til mit Dre naaer.

Orpheus.

Ei Vre Du mig Ievner!

Ha, Frakke! jeg mig hevner!

Eurhdice.

Men hvordan? men hvordan? Hvad vil Du
da gjøre?

Orpheus.

Til Straf skal strax Du høre

Min sidste Symphoni.

Det er et Værk, der sprudler

Af ægte Poesi!

Eurhdice.

Naade, Naade! En anden Dag!

Orpheus.

Det er en Times Sag.

Jeg skrev den i E Dur.

Vær stille som en Muur.

Eurhdice.

Barbar! En Time! Hvorfor ei fleer?

Orpheus.

Jeg sværger paa, Du om Dacapo be'er!

Eurydice.

Jeg stopper Dret til

Orpheus.

Du mig beundre vil.

Eurydice.

Nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei!

(Orpheus spiller paa Violinen. Eurydice stopper Drengene til i Forsvælselse.)

Eurydice.

{ Det klinger rædsomt!

{ Haaer det ei Ende?

Orpheus.

{ At det er deiligt,

{ Det kan nok hændes!

Eurydice.

{ D stands, hold op,

{ Jeg ellers døer!

Orpheus.

{ Siig ikke: Stop,

{ Men hør, o hør!

Eurydice.

D hvilken Dval!

Hold inde, ti!

Orpheus.

Her er Geni

Og Phantasi!

Hør nu blot paa dette Motiv!

Der er Følelse og Liv!

Eurydice.

D, hvilken Dval!

Hold inde, ti!

Skal den Dval aldrig ophøre?

Orpheus.

Denne Sats vil Dig røre.

Eurydice.

Nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei!

Orpheus.

Denne glissato —

Eurydice.

At!

Orpheus.

Dg saa legato —

Eurydice.

At!

Orpheus.

Nu pizzicato —

Eurydice.

At!

Orpheus.

Accelerando.

Eurydice.

Hvor han martre kan mit Dre!

Orpheus.

Ritardando,

Presto, presto,

Animato!

Agitato!

(Han vedbliver at spille; Eurydice synger:)

Eurydice.

Aldrig har jeg dog hørt Magen,

Slig en Dval ei tænkes kan!

Hør, o Venus! hør min Klage!

Befri mig dog for denne Mand!

Eurydice.

Hvilket neapolitansk Barbari, hvilken raffineret

Tortur! Det er jo endnu værre end vaade Skjorter
og Mangel paa Søn! O Venus, rosenfingrede
Gubinde med det søde Smil, befri mig for Orpheus,
og jeg vil offre ti mælkkehvide Lam til Dig!

Orpheus.

O Zeus, mægtige Tordengud! Du, som ryster
dine ambrosiske Lokker og faaer hele Olympen til at
stjælve, befri mig for Eurydice, og jeg vil synge de
skjønneste Hymner til din Ære! — Qvinde, dit Hjerte
er rummeligere end din Forstand, og din Samvittig-
hed rummeligere end dit Hjerte.

Eurydice.

Hvad følger saa deraf?

Orpheus.

Deraf følger, min søde Skat, at jeg ikke længere
gjør mig Illusioner. Min Pande er bestemt til at
bære en Laurbærkrands og ikke den Prydelse, som
din Letsindighed vil bære den med.

Eurydice.

Godt, saa ville vi stilles.

Orpheus.

Den blotte Tanke om denne Skilsmisse fylder
mig med usigelig — Henrykkelse; men

Eurydice.

Dette „Men“ er mig et Dolkestik!

Orpheus.

Men jeg maa tage Hensyn til den offentlige
Mening. Jeg kommer som Informator i en heel

Deel meget anstændige Familier, hvor man har et andet Begreb om Egteskabet end vi To. Man holder ikke af Egteskab, der leve i adffilt Forening.

Eurh dice.

Det er jo latterligt!

Orpheus.

Det er nok muligt, men jeg tør ikke compromittere min Fremtid.

Eurh dice.

Alle daarlige Musikanter tale nu om Fremtiden. O, hvor de ere mig modbydelige disse Fremtidsmusikanter!

Orpheus.

Det er, fordi Du ikke har nogen Idee om Fremtidsmusiken.

Eurh dice.

Fordi der ikke er nogen Idee i den. Fremtidsmusiken er en Musik, hvorom Nutiden med Rette paaftaaer, at den ikke vil have nogen Fortid.

Orpheus.

Godt sagt, meget aandrigt, Madam! Men nu kan det være nok derom. Jeg har fast besluttet at gjøre Ende paa dine Kjærlighedshistorier og vise din Tilbeder Vinterveien.

Eurh dice.

Vinterveien, ja men nu have vi Sommer.

Orpheus.

Sa det har vi; men lad ham dog vogte sig for, at han ikke kommer ind i den Kornmark der!

Eurh dice.

Hvem vil hindre ham deri?

Orpheus.

Ikke Andet end noget Bist, som jeg har strøet mellem de gyldne Ar.

Eurydice.

Hvad skal det sige?

Orpheus.

Punktum! Det strøe vi Sand paa! Jeg gaaer nu hen i Conservatoriet for at indstudere min nye Symfoni i C-Dur med mine Elever. Adieu, min Duffe! Husk saa paa, hvad jeg sagde Dig om „noget Bist“ derhenne i Kornmarken! Forstaaer Du mig?

(Han gaaer.)

Credie Scene.

Eurydice (alene).

Hvad vil han sige med sit „noget Bist“ i Kornmarken? . . . Det affyhelige Menneſke er i sin Jalouſi capabel til Alt. Aristeus gaaer bestandig igjennem denne Kornmark, naar han vil paſſiare lidt med mig Hm! . . . Skulde han have lagt en Snare for min hulde Hyrde? Jeg maa advare min elſkede Aristeus! Hvilken Ulykke at være gift med en Mand, som man ikke elſker, og at elſke en Mand, som man ikke er gift med! Eller elſker jeg maaskee ikke Orpheus, fordi jeg er gift med ham, og elſker jeg maaskee Aristeus, fordi jeg ikke er gift med ham? Er det Kjærligheden, der ſtaaer i Veien for Egteſkabet, eller er det Egteſkabet, der ſtaaer i Veien for Kjærligheden? Ak,

hvem formaaer at besvare mig disse indvirkende
Spørgsmaal.

(Han gaar ud tilsvendte. I samme Dieblit viser Aristeus sig paa
Søien i Baggrunden.)

Fjerde Scene.

Aristeus. Senere: Eurydice.

Syrdesang.

Aristeus

(Bliver staaende i Baggrunden.)

Hør! Aristeus er jeg, der til sin Græsgang drager,
En Honningsfabrikant, der laver selv de Rager,
Som Livets Malurtbrød forsøde for Enhver,
Der er god, der er from og Guderne har kjær!

Seer jeg Morgensolen skinne
Hist paa Fjergets Top;
Seer jeg, hvordan dybt i Dalen
Alting vaagner op;

Seer jeg mine Bier sværme
Om i muntret Chor

Og i Skarer ned sig sætte
Paa den duftende rige Flor
Da priser jeg min Skjæbne glad
Og ønsker mig ei andet Fæd!

Ah!

Seer jeg Gaareflokken græsse
Tæt ved Bakkens Rand

Og at søge Ly i Krattet
Hist for Solens Brand;

Seer jeg min Hyrbinde slumre
Mellem grønne Træer,

Og med hede Kys jeg vaffer
Omt den Lille der —

Saa priser jeg min Skjæbne glad
Og ønsker mig ei andet Fæd!

(Han seer sig forsigtig omkring.)

Saa lyrist=fromt, saa idyllist=formløst, saa naivt=naturbegeistret, saa rhythmist blomstrende udtaler jeg mig bestandig, naar jeg troer, at der er Følelse i Nærheden; thi saadanne rørende Talemaader, saadanne blomsterduftende Phraaser synes Alle godt om, og Verden har altid ladet sig bestikke af Phraaser og Talemaader! I skulde bare vide, hvad det er for nederdrægtige, infernalske Planer, jeg gaaer og brygger paa! Lykkes den Plan, som jeg har indgivet Orpheus, saa kommer jeg idag til at slaae et stort Slag! Ak, der kommer den blondlokkede, blaaøiede varmtfølsende Eurhdice! Jeg vil lade, som om jeg ikke er kommen gjennem Kornmarken. (Han trækker sig tilbage.)

Eurhdice

(Kommer ind fra venstre Side).

Overalt har jeg søgt hans dyrebare Spor — men forgjebes! Ved Gratierne, der er han! — Aristens, huldtsalige Hyrde! Forsigtighed er Moderen til Visdom.

Aristens.

Hvad kommer det Familieforhold mig ved!

Eurhdice.

Tag Dig i Agt!

Aristens.

Hvorfor?

Eurhdice.

Pst! tal ikke saa høit!

Aristens.

Jeg maa dog tale saa høit, at Du kan forstaae mig. (Han lader, som om han vil gaae gjennem Kornmarken.) Jeg kommer strax. . . .

Eurhdice.

Ved alle Guder! hvis dit Liv er Dig kjær,
saa rør Dig ikke af Pletten!

Aristeus.

Da jeg skal fængsle mine Fødder og min Tunge,
saa maa jeg vel tage min Tilflugt til Mimiken.

(Han gjør et Skridt henimod Kornmarken.)

Eurhdice.

Aristeus, huldsalige Hyrde! jeg beder, jeg besværger Dig, ikke et Skridt længere!

Aristeus.

Hvad skal det sige? Hvad betyder denne Frygt,
denne Angst?

Eurhdice.

Min Mand, den Barbar, har opdaget vor
Kjærlighed. Han har lagt en Snare for Dig mellem
disse gyldne År, de kyndste Vidner til vor Kjærlighed.

Aristeus.

Papperlapapp!

Eurhdice.

Hvilken yndig Naturlyd! O lad mig advare
Dig, huldsalige Hyrde! Der er lagt Snarer for
din Fod, og hvis Du gaaer igjennem Kornmarken,
er Du forloren. Jeg veed det fra min Mand, jeg
veed det!

Aristeus (Sagte).

Hvad det er for et dumt Fæ! Han vil fange
mig i en Snare, og saa lader han mig advare! Jeg
maa see at raade Bod paa hans Ubehændighed (hoir)
Min søde lille Killing, veed Du, hvad min Mening
er derom?

Eurydice.

Nei!

Aristeus.

Det er ikke andet end Dumheder det Hele.

Eurydice.

Dumheder! . . . Han var rasende, og han har
svoret paa, at hvis Du

Aristeus.

Hahaha! Der kan Du see, hvormeget jeg frygter
for hans Snarer. (Han hopper omkring i Kornet.)

Eurydice.

Aristeus, huldfulde Hørde, Du styrter Dig i
Fordærvelse!

Aristeus.

Det har ingen Nød, og selv om saa var, hvad
bøder man ikke for at komme til Dig!

Eurydice.

Velan, saa vil jeg døe med Dig! _

(Musik i Orkestret.)

Aristeus (sagte).

Endelig!

(De gaae begge To ind i Kornmarken for at møde hinanden. Eurydice bliver pludselig staaende.)

Eurydice.

O vee!

Aristeus.

Hun sidder fast!

Eurydice.

Jeg er fangen!

Aristeus (sagte).

Saa Du sidder rigtignok værre i det, end Du
troer.

Eurhdice.

O Himmel, hvad foregaaer der med mig!

Aristeus

(bærer hende ud af Korset og lægger hende paa en Bænk tilvenstre paa Scenen).

Pluto! bliv atter Dig selv! . . . Een, to, tre!

(Han kaster Hæderdragten af og forvandles pludselig til Guden for Underverdenen.) Dg nu ville vi mønstre lidt op med Ele-
menterne. (Han vinker med sin Tresfork. Torden og Lynild. Det bliver mørk Nat. Efterat Uveiret er forbi):

Saaledes bærer man sig hos os ad med Ele-
menterne!

Eurhdice.

Mægtige Gud! Skal jeg da døe?

Aristeus (Pluto).

Ja som en Muus! *Lasciate ogni speranza!*
(Han opslaaer en stingrende Latter.)

Eurhdice.

Men jeg føler slet ingen Smerte.

Aristeus.

Ja det skal jeg nok forklare Dig en anden
Gang.

Eurhdice.

1.

Sig som en Engel Døden nærmer
Dg rækker Haanden mig som Ven —
Lad Andre hilse den med Taarer,
Jeg med et Smil vil hilse den.

2.

Ei Hjertet opført er at banke,
Det slaaer med dobbelt stærke Slag,
Dg intet Mulm mit Blik omslører —
Nu bli'er det først for Aldor Dag.

Lev vel, lev vel! (Hun synker livløs om paa en Græsbænk.)

Aristeus

(griber hendes Arm og føler Pulsen).

Bums! der ligger hun. En Taare — en Taare!
 Og saa bort! Men sørend vi tage bort, ville vi dog
 lade Hr. Gemalen høre lidt fra os!

(Musik.)

(Han magnetiserer Eurhice. Hun vaagner op og reiser sig, ligesom
 modstræbende; hendes Holdning er stiv og forstænet. Pluto stamper
 i Gulvet. Et colossalt Skrivetoi med et brændende Blafhuus kommer
 tilsyne. Pluto tager Pennen, der flammer i Epidsen og peger paa
 Orpheus' Hytte). Der er en Pen og Skrivetoi!

Eurhice

(Skriver paa Døren folænde fire Verslinier, der, imens hun skriver, for-
 vandle sig til Ildbogstaver):

Nu er jeg død og maa herfra.
 Det nytter ei, at Du mig venter,
 Thi det er Pluto, Fanden, som vil ha'e
 Mig ned til sig, og som mig henter.

(Aristeus [Pluto] griber Eurhice.)

Aristeus (Pluto).

„Fra“ — „ha'e! Nimenne ere just ikke glimrende;
 men det er da heller ikke Alt Guld, hvad der glimrer.
 Og nu ned til mit dunkle Rige!

(De forsvinde Begge gjennem en Lem i Gulvet.)

Femte Scene.

Orpheus

(Kommer ned af Høien tilvendsire, han nynner):

Hver en Stilling har sin Plage,
 Hver en Stilling har sin Rod;

men en værre Plage end at være Informator gives
 der dog ikke. Naar jeg som idag har givet et halvt
 Dussin Tinter, saa hamrer det i Hovedet paa mig,
 som om der sad en Grovsmed med sin Ambolt.
 Men hvad stikker Jorden, maa jeg spørge? Kloffen

tre holdt jeg op at informere, og nu er det allerede mørk Nat. Jeg har endnu ikke spist til Middag, og det er allerede Tid til at spise til Aften. Lad gaae! Saa holder jeg kun eet Maaltid istedenfor to — det er altid en Besparelse. (Han er kommen hen til sit Huus og faaer Die paa Indskriften.) Hvad er det for en Skrift over Døren? Ved Jupiter, det er min Kones Krage-tæer! — hvad skriver hun?

„Nu er jeg død og maa herfra.
Det nytter ei, at Du mig venter,
Thi det er Pluto, Fanden, som vil ha'e
Mig ned til sig, og som mig henter!“

Hvad for noget? Hun er død? . . . Det er ikke muligt! . . . Men hvorfor ikke? Hun maa jo være død, siden hun selv siger det. Tak, Tak! Jeg takker Dig, Zeus, mægtige Skyfamlar! (Han seer sig urolig omkring.) Her er da Ingen, der kan høre mig. Nei, ikke en Moders Sjæl! Jeg kan altsaa usforsthyret hengive mig til min Glæde. (Han gnider sig i Hænderne.) Jeg takker Dig endnu engang, himmelske Zeus, jeg takker ogsaa Dig, Eurhice, for den glædelige Overraskelse, som Du har beredt mig! Hvilket misundelsesværdigt Tab! Hvor salig er ikke den Mand, der kan sige: Min salig Kone! Jeg vil hurtig hen til min hulde Rymfe og meddele hende min Lykke! . . .

(Musik, Løn og Torden.)

Sjette Scene.

Orpheus. Den offentlige Mening

(med en Gaffel i den ene Haand og en Svøbe i den anden).

Den offentlige Mening.

Tilbage!

Orpheus.

Ha, det er den offentlige Mening, der allerede er opsat paa at forfølge mig!

Den offentlige Mening.

Ja det er den offentlige Mening, der foreholder Dig det Usømmelige i din Glæde og straffer Dig strengt, fordi Du giver den Lust paa en saa upassende Maade.

Orpheus.

Hvad skal det sige?

Den offentlige Mening.

Du skal paa Stedet følge mig til Olympen, fæste Dig for Jupiters Fødder og fordre din tabte Hustru tilbage.

Orpheus.

Grusomme, hvad siger Du? Jeg skulde fordre Eurhdyce tilbage? Jeg skulde saa gesvindt opgive min Enkemandstand? Hvis jeg gjorde et saadant Skridt, fortjente jeg ikke den Lykke at have mistet min Kone.

Den offentlige Mening.

Du maa gjøre dette Skridt til Opbyggelse for Efterverdenen, for at den dog kan nævne een Ægte-mand, der har ønsket sin Kone, der var under Jorden, op paa Jorden igjen. Ellers er det Omvendte Tilfældet. Til Løn derfor lover jeg Dig, at dit Navn skal komme til at prange i Moritz's Mythologi og i Brockhaus's Conversationslexicon.

Orpheus.

Men jeg elsker hende jo ikke.

Den offentlige Mening.

O sancta simplicitas! Hvis Du elskede hende, behøvede jeg jo ikke at komme med Fakkell og Svøbe for at tvinge Dig til dette Skridt.

Drpheus.

Ja, men jeg hader og affkyer hende.

Den offentlige Mening.

Desto berømmeligere er det Exempel, som Du vil efterlade. Hvis Dyden var behagelig, vilde det jo ikke være nogen Fortjeneste at udøve den. Skynd Dig altsaa!

Drpheus.

Jeg gjør det ikke.

Den offentlige Mening.

Du gjør det ikke? Du vil hellere udsætte Dig for min Hævn? — Velan, saa skal Verden erfare, at det er Dig, der har lagt en Faldstrikke for Eurydice, og at det er Dig, der har taget Livet af hende. Saa skal Verden erfare, hvad det er for et dydigt Forhold, Du staaer i til Nymfen, den hvidarmede Chloë. Hvad, troer Du, Følgen vil blive deraf? Alle Mennesker ville pege Pinger af Dig.

Drpheus.

Skræffeligt!

Den offentlige Mening.

Du vil miste dine Informationer.

Drpheus.

Forsærdeligt!

Den offentlige Mening.

Du vil blive udstødt af Conservatoriet og formeent Afgang til Casinomasseraderne.

Orpheus.

Frygteligt!

Den offentlige Mening.

Saa kom da!

Duet.

Den offentlige Mening.

Kom! Dig Vren skal ledsage,
Den gaaer med Elskov Haand i Haand!
Jeg skal som Fører Dig ledsage!
Gaa trostlig i mit Ledebaand!

Orpheus.

Kom! Mig Vren skal ledsage,
Jo derpaa kommer sedt det an!
Jeg fordre maa mit Kors tilbage,
Jeg stائفels, stائفels Egtemand!

Andet Billede.

Olympen.

(Efter.)

Første Scene.

Jupiter. Juno. Mars. Minerva. Hebe. Neptun, osv.

(ligge og sove paa Skyerne).

Ensemble.

Chor (sovende.)

O Salighed, saadan at sove
At gid vor Sovn blot evig var,
Thi den er jo den eneste Glæde,
Vi Guder i Olympen har!

Cupido

(Kommer hoppende ind paa Scenen fra venstre Side).

Cupido er jeg. Jordens Bryst
Med himmelsk Salighed jeg fylder.
Jeg skabtes til Alverdens Lyst,
Og overalt man glad mig hylder!
Siden Alle sove her paa dette Sted,
Er det sagtens bedst, at jeg sover med!
(Han lægger sig til at sove paa Skyerne.)

Venus

(Kommer ind fra højre Side).

Fru Venus er jeg. Jordens Bryst
Med himmelsk Salighed jeg fylder.
Jeg skabtes til Alverdens Lyst,
Og overalt man glad mig hylder!
Siden Alle sove her paa dette Sted,
Er det sagtens bedst, at jeg sover med!

(Hun lægger sig paa Skyerne tilhøire og sover ind.)

Sagtmusik, der lidt efter lidt kommer nærmere.

Jupiter

(Farer op af Sovnen).

Bed Saturn, hvem nærmer sig der?
Ha, hvo tør larme, naar jeg ligger her?
Er det ikke vor Datter Diana,
Der alt jager i Morgensfær.
Op i en Fart og gabt ei!

(Alle rejste sig gabende. Skyerne forsvinde. Dampene viser sig.)

Naar tilgængs I har sovet ud,
Saa staaer ei der saadan og maaber
Og gnider Dinene, men raaber:
Velkommen hid! — det er mit Bud!

Diana

(træder ind med sine Nymfer fra den venstre Side. Hun er meget nedslaaet).

Alle

Velkommen, Artemis, Du Rydske!
Det glæder os at see Dig her!

Venus.

Du er bleg. Hvad har man Dig gjort?

Cupido, Hebe, Cybele osv.

O tal, hvad har man Dig gjort?

Diana.

Før mig sig aabner Dødens Port.

Couplets.

1.

Naar i den grønne Skov jeg jager,

Tralarum, tra la la la

Jeg finder firax Actæon der

Tralarum, tra la la la

Og daglig mig min Længsel drager

Tralarum, tra la la la

Til ham og til de grønne Træer!

Tralarum, tra la la la.

Chor.

Til ham og til de grønne Træer.

Diana og Choret.

Til ham og til de grønne Træer.

2.

Imorges, af, derhen jeg drager

Tralarum, tra la la la

Og venter paa min Hjertenskjær,

Tralarum, tra la la la

Jeg lytter, kalder, græder, klager,

Tralarum, tra la la la

O, men Actæon var ei der

Tralarum, tra la la la!

Diana (tilvensire).

Staffels Actæon! Elskelige Yngling! Hvad er
der blevet af Dig?

Jupiter.

Hvad der er blevet af ham? Det skal jeg strax sige Dig! Du har gjort den ligesaa talentfulde som videbegjerlige unge Mand saamange Concessioner, at jeg har været nødt til at forvandle ham til en Hjort. De lettroende Dødelige har jeg indbildt, at det skete efter Din egen dydige Opfordring.

Diana (heftig).

Hvilket Barbari!

Jupiter.

Jeg har gjort det for at redde Skinnen. Jeg siger Eder, Børn, Tiderne have svært forandret sig. Vi Olympiere nyde ikke mere paa Jorden den gamle Anseelse. Man lægger Mærke til os; man holder Die med vore svage Sider; man bestrider vore Retligheder, ja man begynder endogsaa at tvivle om vor Tilværelse. Vi maae derfor være paa vor Post og søge at udmærke os ved en moralsk Opsørrelse.

Diana.

Ja Du foregaaer os rigtignok med et godt Exempel.

Juno

(gaaer hen til Diana).

Har han nu igjen været paa Spil? Hvad har han nu bedrevet?

Jupiter.

Berolige Dig, kære Here, min liliearmede Ægtefælle! Alt, hvad man fortæller om din Gemal, er kun ondskabsfuld Opdigtelse. Det er Avisænder, opdigtede af elendige Journalister for at nedsætte mig i dine Dine og forstyrre det gode Forhold, der

altid har hersket imellem os. Dog, det er ikke værd at tale mere derom! Jeg maa nu beskæftige mig med Olympens indre Anliggenheder. (Han blader i en Bunte Pavier.) Alager, ikke andet end Alager! . . . Heida Mars!

Mars (brøler).

Her!

Jupiter.

Man luffer rigtignok Diet i for Et og Andet hos de Herrer Militaire; men man kan ogsaa drive det for vidt. Vulkan spher Ild og Flamme og besværer sig over, at Du gjør ham hans Stilling som Egtemand næsten uholdbar.

Mars (beistig).

Bliiz, Bomber og Granater! Vulkan er en Løgner.

Jupiter.

Hvad siger Du da til Historien med det gylbue Net, som Homer har fortalt os.

Mars.

Homer er en jammerlig Pennesliffer — Bliiz, Bomber og Granater!

Jupiter.

Vær ikke saa ødsel med dine Projektiler! . . . I Grunden ere Eders Kjærlighedshistorier mig fuldkommen ligegyldige, men jeg ønsker at redde Skindet, og derfor beder jeg Eder, i Eders egen Interesse, saameget som muligt at holde over det Ydre.

Venus.

Hvilken Jesuit!

Jupiter.

Cupido! . . . hvor er den lille Skjelm?

Cupido (sjaaser med Hebe).

Her!

Jupiter.

Lad Opyartningspigen i Ro, Gadedreng! (tager ham i Øret.) Hvorfor kan Du ikke forholde Dig rolig, Du?

Cupido.

Du har givet mig Binger og undrer Dig over, at jeg ikke kan holde mig rolig!

Jupiter.

Jeg har givet Dig Binger, for at Du skulde være flink til at passe din Tjeneste, men i det Sted er Du sjfødesløs, efterladet og upaalidelig. Man finder Dig bestandig, hvor man ikke søger Dig, og hvor man søger Dig, der finder man Dig aldrig! Tag Dig i Agt, lille Døgenigt, eller, ved Mig! det gaaer Dig ilde!

Cupido (sagte).

Gamle Brumbasse!

Jupiter.

Gaa nu Enhver til sin Forretning! Ved Frokosten sees vi igjen, men kom affurat, for at Ambrosiaen ikke skal blive kold. (Murren.) Hvem murrer der? Er jeg ikke længere Egisvingeren, den altbeherstende Zeus, siden man vover at afbryde mig med Mummelen, som om jeg stod i en Rigesdagsfal! Ved Mig! Endnu hersker jeg med min Tordenkile og har ikke underkastet mig nogen Constitution! Bogter Oder for min fjerntrammende Tordenkile og forsvinder!

Cupido (til Venus).

Kjære Mama, jo ældre Zeus bliver, desto mere tyrannisk bliver han.

Venus.

Saa og desto kjedeligere bliver han ogsaa!

Diana.

Dette Olymp med sit evige Berlinerblaat bliver mig udstaaeligt tilsidst, og jeg vilde gjerne give mit bedste Stykke Vildt for, at det blot vilde regne.

Venus.

Hvad om vi gjorde Oprør? Hvad sige I dertil?

Jupiter (træder frem).

En upassende Mumslen trænger fra Krogen der hen til mit Dre. Har man ikke forstaaet mig? Forlader fodrappt Salonen, eller, ved Mig! . . .

(Guderne sjerne sig under lydelig Murren.)

Anden Scene.

Jupiter (tilhoire). Juno.

Jupiter (bliver Juno vaer).

Ei see! min liliearmede Hustru! (sagte) O det Huusfors! (hoi) Hvad vil Du mit Barn?

Juno.

Hvad jeg vil? Krukken gaaer saalænge tilvands, til den kommer hankeløs hjem. Det stille Vand har den dybe Grund. God Krog maa tidlig frøges. Men bagefter kommer Humlen, og som man reder, saa ligger man . . .

Jupiter.

Ja vist, og „Næbbet Dvæg forliges bedst“, „En tintet So og en skurvet Orne trække bedst sammen“ osv. Du skulde vel ikke kunne lade Dig nøie med et halvt Dusin Spritvorter ad Gangen, lillearmede Hustru? . . . Hvad vil Du forresten?

Juno.

Den Tilværelse, Du bereber mig, er

Jupiter.

Utaalelig! det er bestandig den gamle Bise. Kan Du ikke til en Forandring synge en anden?

Juno.

Er det da saa vanskeligt for en Egtemand at være sin Hustru tro.

Jupiter.

Det beroer meget paa Omstændighederne. — Men hvad er der nu iveien?

Juno.

Du lader, som om Du ikke veed det? Afskyelige Hykler, viid da, at en deilig dødelig Kvinde pludselig er forsvunden fra Jorden. En Gud har bortført hende. Den Bortførte hedder Eurhice, Bortføreren hedder — Jupiter.

Jupiter.

Du plager Dig til ingen Nytte, altid mistænksomme Hære! Hør mine bevingede Ord, og Du skal snart indsee beskæmmet, hvor uretsfærdig Du anklager mig. Eurhices Bortførelse er mig bekendt, og jeg har bortsendt Merkur, det stormsneltvandrende Tilbud,

i en hemmelig Mission, for at han skal skaffe mig den mest detaillerede Underretning. Er min Mistanke grundet, hvad min Alvidenhed lader mig formode, vil Straffen ganske vist indhente Bortføreren.

Juno.

Du lyver, som det var prentet.

Jupiter.

Bed Mig! jeg taler Sandhed. Men jeg fornemmer en Susen af Merkurs Binger — hør hans Beretning og bedøm mig en anden Gang mildere.

Credie Scene.

De Forrige. Merkur.

Merkur.

Mægtige Tordengud, Skysamler, Egissvinger, Gudernes og Menneskenes Fader, Optime Maxime!

Jupiter.

Ingen officielle Smigrerier, om jeg tør bede! . . . Hvorfor har Du ladet mig vente saalænge paa Dig?

Merkur.

Jeg har forstuvet min venstre Binge undervejs paa Toppen af et Egetræ.

Jupiter.

De dødelige Jordbeboere komme nu hurtigere afsted end de udødelige Guder!

Merkur.

De ere virksomme — de have Jernbaner og Dampskibe.

Jupiter.

Ja siden de have lært at benytte Dampkraften, dele de Magten med os.

Merkur.

Men hvorledes dele de den? De have Kraften, og vi have Dampen.

Jupiter.

Gribes de ikke af Svindel, naar de fare afsted med saadan en Hurtighed?

Merkur.

De elske Svindel. Det er den, der har fortrængt Dig, og den er nu almægtig blandt Jordbeboerne.

Jupiter.

Jeg fattet Dig ikke.

Merkur.

Jordi Du ikke kjender Noget til Handelsverdenen. Men jeg, der er Gud for Handelen . . .

Jupiter.

Og Spidsbuberiet . . .

Merkur.

— Ja det kommer ud paa Gæt — jeg har kastet et dybere Blik i de jordiske Anliggender, og jeg tør, uden at træde Beskedenheden for nær, dristig paastaae, at jeg af alle de olympiske Guder er den Eneste, der bliver ordentlig dyrket paa Jorden. Dit Navn hører man aldrig, medens mit glæder sig ved en udbredt Popularitet. I Altona f. Ex. udkommer daglig mit Portrait.

Jupiter.

I Altona?

Merkur.

Ja. Er det muligt, at Rhygtet om denne stolte By endnu ikke er naaet til Olympen? Derfra udbreder jeg hver Dag som „Den Altonaer Merkur“ over hele det store Fædreland de allerpaaalideligste Beretninger om slesvigholsteenske Turnerfester og det tydske Sprogs skammelige Undertrykkelse.

(Han viser ham et Exemplar af „Altonaer Merkur“.)

Jupiter.

Na, det er jo kun en Lap Papir.

Merkur.

Ja, men det er det, der regjerer Verden.

Jupiter.

Jeg fatter ikke din Tale Men for at komme til Andet, har Du udrettet dit Grinde?

Merkur.

Jeg kommer ligesaa Underverdenen, hvor det gaaer lystigt til. Der er ikke en Moders Sjæl blandt de Afsdødes Sjæle, der ikke er sjæleglad og mover sig udmærket.

Jupiter.

Men Pluto?

Merkur.

Han var reist bort.

Jupiter.

Naar?

Merkur.

For fjorten Dage siden.

Jupiter.

Du har altsaa ikke seet ham?

Merkur.

Jo. En Timestid før jeg tog bort, kom han tilbage til Underverdenen.

Jupiter.

Hvorfra?

Merkur.

Fra Jorden.

Jupiter.

Alene?

Merkur.

Nei, med en udmærket smuk Dame, som han har ført bort fra hendes Egtefælle.

Jupiter.

Hendes Navn?

Merkur.

Eurydice.

Jupiter (til Lano).

Hvad siger Du nu?

Juno (omfavner ham).

Seg beider tusinde Gange om Forladelse. Jeg kan ikke sige Dig, min himmelske Gemal, hvor denne Efterretning glæder og henrykker mig.

Jupiter (sagte).

Mig ikke! (hoit) Denne Pluto er da ogsaa en sand Don Juan! — Kommer han til mig?

Merkur.

Paa Diebliffet. Jeg har sagt ham, at Du ventede ham, og han lod strax sine fulsorte Heste med de gyldne Tømmer spænde for den letrullende Fiirspandsvogn . . . Jeg hører allerede Raslen af hans Equipage.

(Musik.)

Merkur.

Herre, der er han!

Fjerde Scene.

Jupiter. Pluto

(I ledsaget af tre Dæmoner; de bære Viinflasker og forskellige Spisevarer).

Pluto.

Hil Dig, Olympens altformaaende Behersker!
Hil Dig, almægtige Kronide! Hil . . .

Jupiter.

Kun ingen virakduftende Phraaser!

Pluto.

Søn af min Fader! Dit Onske er mig en Befaling. Hvorledes lever din Hustru, Altings Moder og Dphav?

Jupiter (i en barsk Tone).

Det kommer ikke Dig ved! — (assides) Man seer paa ham, at han har en daarlig Samvittighed.

Pluto (assides).

Man seer paa ham, at han har Noget paa Hjertet. Skulde han have lugtet Vinten? Han paa=staaer rigtignok, at han ikke holder af Smiger, men jeg veed det bedre. Jeg vil smigre ham lidt i bunden Stiil — det synes han bedst om. (Exit):

Hvor der er herligt her! hvor vederqvæger
Mig ei den rene Æthers friske Pust!
Med hvilken Lyst indaander jeg ei her
Den søde Duft i denne Gudebolig!
Her vides ud mit Bryst, der sammenknuges
Af Underverdens svovlbefængte Dunster:
Her former Alt sig til et fuldendt Digt —
Døds mig, i Dybet, er der frygteligt!

Jupiter.

Er Du ikke snart færdig med dine hinkende
Famler?

Pluto.

Et Hav af Toner til mit Dre strømmer
Dg fylder Sjælens Dyb med Harmoni.
Hist Turtelduen sødt i Riden kurrer,
Dg Amers Piiil fra Vuesirengen klinger;
Her toner høit til Musers lette Dands
Apollos Sang og Klangen af hans Plekter:
Her former Alt sig til et fuldendt Digt —
Hos mig, i Dybet, er der frygteligt!

Jupiter.

Hvis Du troer, at Du kan føre mig bag Lyset
med dine daarlige Vers, saa tager Du feil!

Pluto.

Har jeg ikke sagt den rene Sandhed? Er det
muligt at rose Eders Lykke formeget?

Jupiter.

Vor Lykke? Men Du da! Lever Du da ikke
som den kjære Gud i Frankrig?

Pluto.

Mit Rige har lutter Skyggesider!

Jupiter.

Maa jeg frabede mig dine daarlige Ordspil. —
Hvad har Du bestilt i de sidste fjorten Dage?

Pluto.

Det Samme, som jeg altid bestiller. Jeg sover,
eller jeg spadserer ved Bredden af Cochtus, og naar
jeg der træffer paa en eller anden nylig ankommen

interessant Skygge, indlader jeg mig med ham og lader ham fortælle mig sit Levnetsløb.

Jupiter.

Nei hvor idyllisk! Tro blot ikke, at Du kan bilde mig det ind! — Du skulde vel ikke kjende Noget til en lille Hytte i Omegnen af Theben?

Pluto.

Theben? hvor ligger den By? Ah, i Boeotien, troer jeg, men sværge paa det, tør jeg ikke — dertil er jeg for lidet bekendt med Oververdenen og hvad dertil hører.

Jupiter.

Du har misbrugt din underjordiske Magt og frarøvet en ædel Egtfælle hans bedre Halvdeel.

Pluto.

Jeg, Herre?

Jupiter.

Du, Herre!

Pluto.

Hvo understaaer sig at besmitte mit gode Navn og Rygte? Hvo har vovet at bagvaske mig hos Dig?

Jupiter.

En Nar kan spørge om mere, end ti fornuftige Folk ere istand til at svare paa! . . . Forstil Dig ikke længere! Jeg veed det Hele . . .

Pluto.

Jeg sværger ved Styx, ved alle Underverdenens . . .

Jupiter.

Ti, eller, ved Mig! . . .

Pluto.

Herre!

Jupiter.

Jeg er ikke vant til at taale Modsigelser. (Man hører Strig og Raab udenfor Scenen) Hvad er det?

Pluto.

Hvor kan jeg vide det. (Affødes) Det lader til, at der er Ufred i Olympen! Det er nok en Illustration af den berømte thdske Enighed!

Femte Scene.

De Forrige. Alle Guderne

(Styrte ind i broget Uorden).

Chor.

Til Kamp, I Guder!

Alle Mand!

Det Despoti vil vi ei taale.

Op til Kamp imod Dig, Tyran!

Jupiter.

Ei, en Revolte! Nu, det jeg lide maa!

Pluto.

Za, en Revolte! Ih lad gaae!

Saa gaaer Forhøret nok istaae!

Cupido.

Vi vil ei mere Nektar have.

Diana.

Ambrosia er helst jeg qvit!

Venus.

Mig har Ambrosia spoleert min Mave.

Diana, Cupido o. s. v.

Vor stakkels Mave!

Pluto.

De har jo Ret. Hvem kan det Stof forboie;
See! Det kan bedre gavne og fornøie!

(Han kaster sig over Maden, som Dæmonerne føre med sig. Nogle af Guderne følge hans Exempel.)

Chor.

Til Ramp, I Guder!

o. s. v.

Jupiter.

En Revolution! Man vil ikke længere vise mig
Lydigheid!

Alle.

Nei, nei!

Jupiter.

I ville ikke mere spise Ambrosia og ikke mere
drikke Nectar?

Venus.

Nei, vi blive jo til bare Confekt!

Cupido.

Der er ikke Andet end Srup i vore Aarer!

Jupiter.

Det er altsaa et formeligt Oprør, og I skamme
Eder ikke ved at gjøre fælles Sag med saadant et
Uhyre?

Alle.

Et Uhyre?

Pluto.

Broder Olympier!

Jupiter.

Ti, Du Glendige, der misbruger din Stilling
til at fragøve de dødelige Jordbeboere deres Hustruer!

Alle.

O fortæl, fortæl!

Pluto.

Det er ikke sandt.

Jupiter.

Skal jeg nævne Dig dem ved Navn?

Pluto.

Nævn dem, nævn dem!

Jupiter.

Det skal jeg, det skal jeg! Viid da, han har
frarøbet Musikdirektøren Orpheus hans Hustru
Eurydice.

Pluto.

Det er en skammelig Usandhed!

Venus.

Om! saadanne Historier ere da ikke saa sjeldne!

Jupiter.

Ikke saa sjeldne! Men den offentlige Moral?
den offentlige Mening?

Pluto.

Za lad os blot ikke tale om Moralen! Du har
saamen havt ganske andre Historier for, min Broder
Kronion, og Du skulde allermindst snakke om
Andre.

Juno (tilhoire).

Der har vi det? Er det ikke det, jeg siger! Za
kom kun frem med hans Synderegister!

Jupiter.

Jeg siger Eder

Pluto.

Du har baaret Dig saaledes ad, at ingen anstændig Huusmoder kan være bekjendt at lade sin Datter læse din Biografi.

Diana

(tilvoire for Jupiter).

Hvis jeg ikke var Kysshedens Gudinde, saa kunde jeg rigtignok fortælle Adskilligt!

Venus

(tilvoire for Jupiter).

Hvis ikke Familiehensyn holdt mig tilbage, saa skulde I høre nogle nydelige Historier!

Cupido.

Og hvad troer I ikke, at jeg kunde fortælle?

Alle

(komme frem paa Scenen).

Og vi Alle!

Cupido.

Vi have endogsaa lavet en Bise om ham!

Jupiter.

Børn jeg maa herfra! Jeg maa lade det regne paa flere forskjellige Steder, og jeg har ikke det fornødne Vand i Behold. Lad mig slippe forbi!

Pluto.

Nei, Du maa først høre Bisen.

Alle.

Ja, den skal han først høre.

Juno.

Det skal være hans Straf!

Couplets.

1.

Minerva.

Du for Alkmene at forføre
 Forvandlede Dig til hendes Mand —
 Vil ellers Konens Sind man røre,
 Man griber Sagen modsat an.

Ha ha ha!

Stil Dig ei saa hellig an —
 Vi kjende Dig, Jupitermand!

Chor.

Ha ha ha!

Stil Dig ei saa hellig an,
 Vi kjende Dig, Jupitermand!

2.

Diana.

Hos Damer tidt en faible findes
 — Den Ting er jo bekjendt — for Dyr;
 Derfor Europa, vi det mindes,
 Du vandt, forvandet til en Tyr.

Ha ha ha!

Stil Dig ei saa hellig an, osv.

Chor.

Ha ha ha! osv.

3.

Cupido.

Er man ei smuk og vil behage,
 Man til lidt Guld sin Tilflugt ta'er.
 Men Du for Piger at behage
 En Regn af Guld behovet har.

Ha ha ha!

Stil Dig ei saa hellig an, osv.

Chor.

Ha ha ha! osv.

4.

Venus.

For Vedas Hjerte snildt at rane
 Du siden som en Svane saaes;
 Dog hvis i Dig hun saae en Svane,
 Var hun vist selv en stakkels Gaas!
 Ha ha ha!

Stil Dig ei saa hellig an, osv.

Chor.

Ha ha ha osv.!

5.

Pluto.

Hvorfor monstro Du Dig forvandler,
 Hvergang Du vil paa den Galei?
 Jo deri ganske klogt Du handler,
 Thi som Du er, det lykkes ei!
 Ha ha ha!

Stil Dig ei saa hellig an, osv.

Chor.

Ha ha ha! osv.

Juno.

Nei, det er meer, end jeg kan udholde! Ha,
 Forræder, Meeneder! (Jupiter nærmer sig for at berolige hende.)
 Bort! rør mig ikke! Jeg affhyer Dig! jeg begjerer
 Skilsmisse! Hun falder med et Strig i Armene paa Pluto.)

Jupiter.

Det er ikke andet end et af hendes sædvanlige
 Nervetilsælde! Hvor er Esculap? Han skal give
 hende et Par Hofmannsdræber.

Pluto.

Skil mig af med din Rone!

Jupiter.

Det er ikke Andet end Bagvaskelse. Jeg har

aldrig elsket nogen Anden end Dig (Til Pluto.) Du er en Bagvasker, en Gresskænder, en Gudsbespotter! . . .

Pluto.

Ja det er godt men skil mig bare af med din Kone!

Sjette Scene.

De Forrige. Merkur.

Merkur.

Herre!

Jupiter.

Naa, hvad er der nu igjen?

Merkur.

Her ere to Fremmede, som bede om en Audients.

Jupiter.

Hvad hedde de?

Merkur.

Orpheus!

(Duno reiser sig hurtig og bringer sit Toilette i Orden.)

Pluto (sagte).

Hvad! er Orpheus her? . . . Men saa skil mig dog af med din Kone Naa hun er borte!

Jupiter.

Orpheus! Han skal bringe Eys i dette Virvar!

Merkur.

Med ham følger der et Fruentimmer, der kalder sig den offentlige Mening.

Jupiter.

Den offentlige Mening! O de stakkels Dødelige! — Hør, Børn! nu ville vi lade vor udsødelige Riv og Splid for et Dieblis hvile!

Pluto.

Gjør mig en Tjeneste og modtag dem ikke!

Jupiter.

Jo, de skal netop komme.

Alle.

Ja, lad dem bare komme!

Jupiter (til Pluto).

Det er min Pligt at modtage dem. Jeg er Jupiter, og jeg skylder min høie Stilling at være retfærdig imod Alle. Skjælv derfor!

Pluto.

Jeg? Jeg skjælver aldrig — (Befalende:) lad dem komme!

Jupiter.

Du giver Befalinger i mit Huus, troer jeg. „Lad dem komme!“ vil man bare høre! Og nu, mine kjære Vasaller, blot en eneste Bemærkning! Vader os ikke vasse vort olympiske Vinned i de Dødeliges Paashyn! Den offentlige Mening lader sig ikke ustraffet spotte, ikke engang af de Udødelige! Hent mig nu min Throne med det røde Silkebetræk og Guldfryndserne og min Tordenkile — min Søndagstordenkile, vel at mærke! Bring mig saa ogsaa mit lange Scepter med Elfenbeensskufferen! Jeg vil idag vise mig i hele min Glands.

(Alle løbe travlt imellem hverandre. Man bringer Throne, Tordenkile og Scepter.)

Hvor de løbe imellem hverandre! Det gaaer jo til her som paa en polsk Rigsdag! (Han bestiger Thronen.) Venus, min egen Putte! spænd Gratiernes Belte omkring din smalle Midte, sæt dit sødeste Smil op

og stil Dig saa her ved min høire Side! . . .
Diana, min Datter, Du er noget vel nedbraget, og
hvis Du ikke havde Halmmaanen paa Hovedet, kunde
man godt antage Dig for en Beriderske.

Diana (spodst).

Hahaha!

Jupiter.

Saa, see kun ikke saa spodst, mit Barn! Man
skulde rigtignok ikke see paa Dig, at jeg i flere Aar
har havt Dig i Pension hos Fru Regjeringsraadinde
von Bandemer i Berlin for dog at skaffe Dig en
nogenlunde menneskelig Dannelse. Hvilke Udgifter
der har været forbundet dermed til Underviisning,
som Skolekonditorer, Musik og Dandselærer, det er
Noget, som enhver Familiefader vil forstaae at vurdere.

Diana (spodst).

Hahaha! Hahaha!

Jupiter.

Saa det er Ret! Fremturi kun i din Letsindeghed!
Jeg har bestandig søgt at dække den med Kjærlig-
hedens Raabe; men siden Du er kommen i Kast med
denne Actæon, der egentlig er en Israelit, hvis
ægte Navn er Schossig, kjende dine Forvildelser
ingen Grændser. Jeg har derfor maattet gribe til
det sidste Middel, for at Du ikke skal skænde det
Navn, jeg hidtil har bevaret uplettet. Rigtignok
vil jeg derved lammes i min Godgjørenhed mod
mine fattigere Slægtninge, hvis Antal er stort! . . .
men det er ikke værd at tale mere derom. Tag nu
et Shawl om Skuldrene, Barn! og stil Dig her
ved min venstre Side! See saa!

Pluto.

Og jeg?

Jupiter.

Du kan sætte Dig derhen paa Anklagebænken ved Siden af den norske Dame, som er kommen herop til Olympen, fordi Ingen vil kjendes ved hende.

Juno.

Og jeg?

Jupiter.

Stil dig hen ved Siden af Mars! Men, det siger jeg dig, gjør mig ikke jaloux, for i det Punkt er jeg ikke at spørge med! Har I Alle Eders Attributer!

Alle.

Ja.

Jupiter.

Saa grupperer Jer nu malerist! Er I nu grupperede malerist?

Alle.

Ja.

Jupiter.

Siden I Alle er' grupperede malerist, saa kan Forestillingen begynde! Merkur lad Jordbeboerne træde ind! (til Amor) Sid rolig, din Knekt, eller jeg giver dig et Rastdrag med Tordenkilen, saa Syn og Hørelse skal forgaae dig!

(Merkur vender tilbage med Orpheus og den offentlige Mening.)

Syvende Scene.

De Forrige. Orpheus. Den offentlige Mening.

Finale.

Pluto.

Her han kommer for at klage,
 Det bekymrer mig kun lidt.
 Jeg skal nok saadan det mage,
 At jeg ham kan blive qvit.

Jupiter.

Lad ham komme med sin Klage,
 Lad ham bare tale frit!
 Jeg skal nok saadan det mage,
 At vi Pluto blive qvit.

Orpheus

(til den offentlige Mening).

Mod min Billie skal jeg klage --
 At, jeg tilstaaer ganske frit,
 At jeg helst trak mig tilbage,
 Blev jeg blot min Kone qvit!

Den offentlige Mening.

Nu Du tør ei meer forsage,
 Da det kommet er saa vidt --
 Trækker Du Dig nu tilbage,
 Har jeg jo forjæves stridt.

Choret.

Jeg er spændt paa denne Klage.
 Nu begynder han om lidt:
 Jupiter vil nok det mage,
 At der stilles mellem Mit og Dit!

Hør nu til!

Stille nu!

Lyttter til!

Ingen Støi!

Den offentlige Mening.
 Naa sat nu Mod! og rask begynd!
 Du ikke meer forsage tør!
 Sat Mod!

Choret.

Her nu til!
 Stille nu!
 Lytter til!
 Ingen Støi!

Jupiter (til Orpheus).

Hvad vil Du mig? Tal uden Frygt!

Den offentlige Mening

(sagte til Orpheus).

Begynd nu med klagen Røst,
 Du Egtemand, hvem haardt man krænkede!
 Her Du nu skal søge din Trest
 Og ferlange den Husir igjen,
 Som en Gudsdom har Dig skænkede.

Orpheus.

Du vil det saa?

Den offentlige Mening.
 Begynd!

Orpheus.

(Efter Arien af Gluck.)

At man har mig hende røvet!

Cupido og Venus.

Ja, hans Lykke staaer paa Spil!

Orpheus

(Spiller det følgende Sted paa Violinen).

Diana.

At, hans Sorg ham dræbe vil!

Orpheus.

Og Roveren er

Jupiter.

Nu?

Orpheus

(peger paa Pluto).

Det er ham!

Alle

(sundtrogen Pluto).

Det er ham!

Jupiter

(med Vardighed til Pluto).

Da min Retfærdighed er altid uden Mage,
Saa befaler jeg Dig: giv ham hende tilbage!

Orpheus (sagte).

O vee, jeg hende saar!

Pluto (sagte).

O vee, hun fra mig gaaer!

Jupiter (til Pluto).

For at see om man lyder mit Bud i dit Rige,
Vil jeg nu selv idag til Hades nedstige.

Diana, Cupido, Venus.

Han vil selv gaae derned!

Diana, Venus

tilligemed Choret omringe Jupiter.

O tag os Alle med! Vi Dig bede derom!

Cupido

(slapper ham paa kinden).

Alt ja! Papa! O tag os Alle med! Vi bede Dig
derom!

Jupiter (huldsaligt).

Beslan! mit hele Hof skal følge mig derned!

Choret.

Zeus leve høit, Hurra!

Han ta'er os med herfra!

Jupiter.

Nu saa kom! lad os følges derned!

Chor.

Vi vor Tak vil bringe ham,
 Hvis Hjerte slaaer saa mildt og sømt!
 Nei, at elske ham er ingen Skam.
 Thi viist og kjærligt har han dømt.

Saa kom! bort, bort!

Af al den Salighed tilsidst
 Man bliver kjed — ja det er viist —
 Nu vil vi lidt til Pluto ned.

Orpheus og Pluto.

Saa har jeg altsaa tabt mit Spil!
 Hvad skal jeg nu dog gribe til?
 Nei, ingen Udvei meer jeg veed.

Den offentlige Møning.

Saa har jeg altsaa vundet Spil!
 Her gaaer det dog retfærdig til —
 Maaskee jeg nu kan faae lidt Fred!

Jupiter.

Tag alle Eders Attributer med
 Og følger mig i Procession. Afsted!

(De stille sig op og bevæge sig i en lang Række ud af Scenen.)



Anden Akt.

Credie Billedr. Prindsen af Arkadien.

(Theatret foreskiller Pluto's Bouboir.)

Første Scene.

Entreakt.

Corydice (sidder tilhøire).

Hvilken affhyelig Dval! Jeg har kjedet mig nok paa Jorden, især naar Orpheus, min Mand, beærede mig med sit Selskab, eller naar han piinte mig med et Stykke Fremtidsmusik; men her er der dog endnu tusinde Gange kjedeligere. Jeg har allerede tålt alle Vinduesrunderne og repeteret fem Gange baade den store og den lille Tabel; men det er mig ikke muligt at faae Bugt med Tiden. Og dog vil jeg ti Gange hellere være alene, end jeg vil være sammen med den sentimentale Døgenigt, som man har sat til at passe paa mig! O Pluto, Pluto, hvis det er din Kjærlighed til mig, saa kunde jeg i min Fortvivlelse fristes til at ønske mig tilbage til min Mand! — Hvem er det? Ah, det er igjen det utaalelige Subjekt.

Anden Scene.

Hans Styr. Eurydice.

Hans Styr (affides).

Hvis der nu ikke manglede mig Courage, saa havde jeg maaskee Mod til at sige hende, hvor fortryllende hun er.

Eurydice.

Hvorfor kommer Du her? hvad vil Du?

Hans Styr.

Naadige Frue!

Eurydice.

Nu?

Hans Styr.

Har den naadige Frue ikke ringet?

Eurydice.

Nei.

Hans Styr.

Beet mig!

Eurydice.

Hvad bethyder dette Hjertesuf?

Hans Styr.

Hvis den naadige Frue havde ringet, saa vilde det været mig et Beviis paa, at den naadige Frue ønskede Noget. Men da den naadige Frue ikke har ringet, saa er det mig et endnu tydeligere Beviis paa, at den naadige Frue ikke trænger til Noget. (Han gaaer tilbage til Døren.) Ved de olympiske Guder, hun er ffjøn, herlig, tilbedelsesværdig! (Han kommer igjen frem paa Scenen.) Vil den naadige Frue snart ringe?

Eurh dice.

Hvor veed jeg det? Hvorfor spørger Du derom?

Hans Sthx.

Hvis den naadige Frue snart vilde ringe, skulde jeg være her paa Diebliffet. — Af, naadige Frue, jeg er meget, meget ulykkelig?

Eurh dice.

Det er mig complet ligegyldigt.

Hans Sthx.

Den varme Deeltagelse, den naadige Frue synes at nære for mig, giver mig Mod til at aabne mit Hjerte for Dem. Det maa ud! Mit Hjerte er godt, men mit Hoved er skrobeligt.

Eurh dice.

Hvad kommer det mig ved?

Hans Sthx.

Det Fruentimmer, der elskede mig, vilde blive meget lykkelig . . .

Eurh dice.

Han er jo fra Forstanden! . . . Nu begynder han vel at fortælle mig sine Kjærlighedshistorier!

Hans Sthx.

Jeg har kun een Feil, og jeg vil helst tilstaae den strax, saa har den naadige Frue ikke noget at bebreide mig senere. Jeg drikker bestandig, naar jeg er tørstig, og da jeg altid er tørstig, saa . . .

Eurh dice.

O det affhyelige Menneske! Han er ikke gal — han er jo fuld?

Hans Sthyr.

Nu da jeg har udfoldet hele mit Indre for den naadige Frue . . .

Eurydice.

Kom mig ikke nærmere, Ulyksalige! . . . Hvilken en Rædsel!

Hans Sthyr.

Efter en saadan Tilstaaelse fra min Side støder den naadige Frue mig med Begeistring fra sig! . . . Og hvorfor? Fordi jeg kun er en Tjener! . . . O Qvinder! Qvinder! . . . Men det var ikke sunget for min Bugge, at jeg engang efter min Død skulde komme til at gaae med Støvefosten! Hvorfor skal jeg skjule det længere? Da jeg endnu vandrede paa Jorden, var jeg Prinds af Arkadien.

Eurydice.

Arkadien? Der voxer jo ikke Andet end Hyrde-romaner og Sammenb!

Hans Sthyr.

1.

Mens jeg var Prinds blandt de Arkadier,
Da leved jeg i Suus og Duus;
Dog al min Herlighed gik sloiten,
Da Døden tog mig i en Nuus.
Det lod sig dog maaskee forvinde;
Men een Ting jeg fortryder paa:
At jeg paa hine Livets Stadier
Dog aldrig Dig, Du Skønne! saae,
Mens jeg var Prinds blandt de Arkadier!

2.

Var end jeg Prinds blandt de Arkadier,
Jeg deelte strax min Magt med Dig;
Men at, nu er jeg kun en Skygge
Fra den Tid Døden hentet mig.

En stakkels Stygge Intet eier —
 Et Hjerte har jeg dog endnu;
 Du skjønne Sol med gyldne Radier!
 Det rækker Dig med hjærlig Hu
 Den fordoms Prinds blandt de Arkadier.

Eurydice.

Bort! Du dufter af Bacchus!

Hans Styr.

Naadige Frue, jeg gjetter Deres Tanker, men
 De bedrager Dem. De mistyder, hvad jeg før havde
 den Ære at sige Dem i Anledning af min Tørst.
 Jeg drikker aldrig Vind, men Vand, ikke andet end
 Vand.

Eurydice.

Hvad vil det sige?

Hans Styr.

Jeg drikker bestandig Vethe, for at glemme min
 høist beklagelsesværdige Stilling.

Eurydice.

Det var da et snurregt Indfald.

Hans Styr.

Naadige Frue, det er den bedste Vandcuur i
 den nhere Tid. Kommer jeg til at tænke paa, at
 jeg engang har fjørt med Fire — saa drikker jeg en
 Slurk Vethe; falder det mig ind, at jeg har ligget
 paa Krølhaar og Spiraler, og at jeg har haft en
 Tjener paa hver Finger — saa drikker jeg Vethe;
 gaaer det mig igjennem Hovedet, at jeg har holdt
 Heste og Equipager, Opera og (hofter) — saa
 drikker jeg Vethe, Vethe, Vethe! Det er kun Skade,
 at denne kostelige Drik saa hurtigt bortdunster, og at

man bestandig maa „spæde den op“ paany for at fordrive Sukommelsen. Rigtignok glemmer jeg da ogsaa undertiden Et og Andet, som min Herre har befalet mig; men (han kaster sig paa Bæn) Gæt vil jeg dog aldrig glemme, om jeg saa tømte den hele Lethesflod paa eengang — og det er Billedet af Dem, tilbelselsværdige Frue! som Underverdenens Hersker har sat mig til at bevogte for otte og fyrgethyve Timer fiden.

Eurydice.

Uforskammede!

Hans Sthyr.

Hvis jeg ikke var en Domestik i Underverdenen, saa vilde jeg . . . (Støi udenfor) D vee, det er min Principal! (Han reiser sig hurtigt.)

Eurydice.

Hvad bethder denne Støi?

Hans Sthyr.

Den bethder kun, naadige Frue,—at De maa gaae ind i Deres Værelse paa Diebliffet.

Eurydice.

Det gjør jeg ikke.

Hans Sthyr.

Det er min Herres Befaling, og han vilde nagle mig med Dret til Døren, hvis han traf Dem herinde.

Eurydice.

Men hvor længe skal dog denne Tortur vare?

Hans Sthyr.

Ja det vil De nok faae at vide senere — men nu maa De ind!

Eurydice.

O Pluto, Pluto! Din Ondskab skal komme Dig dyrt til at staae.

Hans Styr.

Hurtig, hurtig! (Han luffer hende ud af en Tapetbør i Baggrunden i samme Dieblis, som Pluto og Jupiter træde ind.) Det var den yderste Tid! (Han bliver staaende foran Døren.)

Credie Scene.

Hans Styr. Pluto og Jupiter (komme ind fra venstre Side. Pluto og Jupiter støde og pusse til hinanden før at komme først ind af Døren).

Pluto.

(træder først ind; han bliver staaende til høire, sagte:)

Hun er her ikke! . . . Han har faaet Tid til at spærre hende ind i hendes Gemak! Ak, jeg lever op igjen!

Jupiter.

Det, maa jeg sige, er en besynderlig Maade at gjøre Honneurs paa. Naar man blot har en Smule Levemaade som Vært, lader man dog de Fremmede gaae først ind og kommer selv bagefter. (Han gnider sig paa Armen.)

Pluto.

Jeg vilde blot tænde min Cigar hos Dig — med Forlov.

Jupiter.

S'il vous plaît! (byder ham Cigaren).

Pluto (tænder).

Merci.

Jupiter.

Naar jeg oppe i Olympen tænder min Pibe og
faster en Fidibus ud af Vinduet, saa kalde de svage
Dødelige det et Stjernesflud. Men hvor ere vi?

Pluto.

I mine indre Appartements.

Jupiter

(seer sig mistroist omkring).

Jeg er vis paa, at hun er skjult her et eller
andet Sted. (Han seer under Meublerne og banker paa Væggene.)

Pluto

(Isøer ham Skridt for Skridt).

Søger Du efter Noget? Har Du tabt Noget,
Broder Olympier?

Jupiter.

Jeg seer kun paa Tapeterne og Malerierne.
Af hvem er det Billede der?

Pluto.

Det er en Hollen-Breughel.

Jupiter.

Smukt, meget smukt! Jeg finder det i det Hele
taget allerkjærest her. Her er saa hyggeligt! Jeg
vil ogsaa lade mig indrette saadant et Cabinet oppe
i Olympen. Det er i Særdeleshed henfigtsmæssigt
til (han leer) ikke sandt?

Pluto (med Undseelse).

Du tager feil. Jeg er ingen af de libensfabelige
Guder, der compromittere deres Værdighed ved
profane Kjærlighedshistorier.

Jupiter.

O Du er en Tartuffe fra Top til Taa! (Ved

han vender Ryggen til, gjør Pluto Tegn til Hans Styr, for at erfare, om Eurydice er i sit Gemak.) Hvad bestiller Du der?—Intriguerer Du bag min Ryg?

Pluto.

Hvilken skummel Mistanke! Jeg gjorde blot...

Jupiter.

Du gjorde Tegn til Nogen. (Det han vender sig om, støder han til Hans Styr.) Hvad er det?

Pluto.

Hvor? hvem?

Jupiter

(reger paa Hans Styr).

Ah, den Stang læk der!

Pluto.

Det er Hans Styr, mit Factotum, en brav, skikkelig Tyr, hvem jeg betroer

Jupiter.

Hvem Du betroer dine Hemmeligheder. (Til Hans Styr:) Hvor er hun?

Pluto

(gjør Tegn til Hans Styr, at han skal tie, og truer af ham.)

Hvem? Hun?

Jupiter.

Eurydice, ved min Tordenkile!

Pluto.

Hvad for Noget? Eurydice! — Til Trods for Alt, hvad jeg har sagt Dig, troer Du altsaa virkelig endnu, at jeg har bortført dette Fruentimmer!

Jupiter.

Sa det troer jeg, og jeg skal nok komme efter det. (Efter at han igjen har undersøgt Værelset og besøgt Væggene,

sagte) Nei, her er Ingen! . . . Stop, der er en Laas, lader det til! derinde er hun!

Pluto.

Nu da!

Jupiter.

Nei her er Ingen, Du har ganske Ret. (Sagte.) Ved min Udbødelighed! Jeg, som har paataget mig saamange Skikkelser for at behage Damerne, jeg skal ogsaa nok finde paa en her. Under hvilken Form det end fleer, saa skal jeg komme derind!

Pluto.

Kom nu! Lad os vende tilbage til Guderne, der vente os ved Festen. Jeg har foranstaltet en stor Banket for at høitideligholde din Ankomst. Du skal strax faae at see, hvad mit infernalske Rjøsken formaaer.

Jupiter.

Godt, godt. Min Broder i Underverdenen, Du har igjen min fulde Agtelse. (Afssides, medens Pluto taler sagte med hans Styr.) Jeg har faaet en Idee! Jeg vil lade mit Bisitkaart blive tilbage, for at hun kan see, at jeg er her, (han stikker sit Kaart ind igjennem Noglehullet) og saa vil jeg om et Par Minuter, vende tilbage gjennem Noglehullet i den fineste og mest forføreriske Skikkelse! — Jeg siger ikke mere!

Pluto

(til hans Styr.)

Lad ham ikke af Sigte! Han er snu og kan vende om, inden vi vide af det. Jeg gaaer bagefter ham, og Du bagefter mig. (Høit.) Jeg er ganske til din Tjeneste, mægtige Skysamler!

(De gaar ud af Døren, idet de pusse og støde til hinanden for at komme bagest.)

Fjerde Scene.

Eurydice.

(med Jupiters Raart i Haanden).

Jeg syntes, at jeg hørte Stemmer. Men her er jo Ingen! Hvad betyder dette Raart, der er bpiet om i Hjørnet? Hvem sender mig det? Zeus, den olympiske! Skulde Nogen virkelig tænke paa mig? — Mit Liv tilhører den, der frier mig ud af dette Fængsel!

Femte Scene.

Jupiter. Eurydice.

Jupiter

(i Stikkelse af en stor Blue; han kommer summende ind.)

Det kalder jeg siint. I saadan en Stikkelse smutter man ind overalt! Der er hun! Hvor hun er smuk! Jupiter, viis nu, at Du ikke er kommen reent ud af Praxis!

(Han omslænger Eurydice og berører hende ganske let paa den høire og venstre Skulder.)

Duet.

Eurydice.

Hvad er det, der vifter herinde?
Har Zephyr forvildet sig hid?

Jupiter.

Nu gjælder det Hjertet at vinde —
Jeg nærmer mig, stille og blid.
Nu er til at summe det Tid.

(Han bevæger sig let omkring Eurydice og summer til Musikken ligesom en Blue.)

Eurydice

(reiser sig).

At, den gyldne Blue!
Hvor den summer smukt!

Jupiter.

Ja, min smukke Frue!
Med Dig skal sagtens jeg faae Bugt.

Eurydice.

Den gyldne Flue!

Jupiter.

Hun mig ei modstaaer!
Hun i Snaren gaaer!

Eurydice.

Ak, den gyldne Flue,
Hvor den summer smukt!

Eurydice.

O Flue med de gyldne Vinger,
Vil Du mig gjøre Selskab her,
Hvor Kjedsomhed mig trindt omringer,
Og ingen trofast Ven er nær.
O, bliv! jeg skal Dig hjærlig pleie,
Og lave Sukkersaft til Dig —
Jeg vil Dig elske, vil Dig pleie,
O bliv hos mig! o bliv hos mig!

Jupiter (assides).

Hvis Kjærligheden skal bestaae,
Man ei for snart sig give maa!

Eurydice

(Gager efter Fluen).

Jeg i Vingerne faaer Dig fat!

Jupiter.

Dengang ei, lille Stak!

Eurydice.

Jeg til at lyssre Dig smukt twinger.

Jupiter.

Mit søde Barn, hush! jeg har Vinger.

Eurydice.

Pas paa, tilsidst jeg vinder Seier!

Jupiter.

Ja derom sig det Hele drejer!

Eurydice.

Du kan ei undgaae mig, see kun!

Jupiter.

Det varer dog endnu en Stund!

Eurydice

(tager det Gjørshawl, hun har om Halsen).

For ei Bingerne at fløde

Jeg heri fange vil den Søde!

— Jeg forsigtig griber til.

Jupiter

(paa en Stof tilhoire).

Saa let Du vinder ei dit Spil!

Eurydice

(sniger sig paa Tæerne hen og kaster Sløret over ham).

Ha! nu er Du fangen!

Standt kun med den Sprællen!

Jupiter (i Sløret).

Glæd Dig kun! Du selv gif lige Lukt i Fælten!

Eurydice.

Stille, stille!

(Begge paa eengang.)

(Jupiter:) Jeg hende har! Jeg hende har!

(Eurydice:) Jeg Fluen har! Jeg Fluen har!

(Jupiter:) Hun er min!

(Eurydice:) Den er min!

Eurydice.

O, jeg vidste nok, at jeg skulde faae Dig fat,
min lille bevingede Skat! Nu kan Du sprelle, saa-
meget Du vil — jeg slipper Dig ikke mere. Du

skal være min Trøst i mit Fangenskab. Hvor den dog er nydelig! hvilke glimrende Farver, og hvilken superb Taille! (Jupiter butter.) Og saa disse gyldne Binger! Jeg maa omfavne den — jeg kan ikke modstaae. (Hun omfavner Fluen.)

Jupiter

(falder paa Knæ).

Saa se, alt det er dit, naar Du kun selv vil, tilbedte Dødelige!

Eurydice.

O Guder! den taler! Hjælp, Hjælp!

Jupiter.

Skrig ikke saa høit, mit Barn! Jeg er egentlig ingen Flue — jeg har kun paataget mig denne Skikkelse for at stusse den eenfoldige Tyrann, der her holder Dig fængslet.

Eurydice.

Er det muligt? Hvem er Du da?

Jupiter.

Jeg? — ja jeg vil ikke skjule det længere. Jeg er din Tilbeder, Zeus, Kroniden, Skysamlere, Tordenen, Egissvingeren og saa videre.

Eurydice.

Saa er det Dig, der har stukket dette Visitfaart

Jupiter.

Ind gennem Nøglehullet — ja det er mig, Gudernes og Menneftenes Fader, hverken meer eller mindre.

Eurhdice.

Al!

Jupiter.

Hvis jeg havde kjendt Dig tidligere, havde det Hele faaet et andet Udseende. Pluto havde da ikke truffet Dig ned til Underverdenen, men jeg havde løftet Dig op til Olympen. Du var ikke sunket, Du var steget, mit smukke Barn!

Eurhdice.

Til Olympen! . . . O kom, lad os flue! Hurtig, hurtig! Jeg vil gjerne til Olympen.

Jupiter.

Vent lidt — vi tør ikke vække Mistanke. Der er kun eet Middel: Jeg skal nu til den Diner, som Pluto foranstalter til Ære for mig. See til, at Du under een eller anden Forflædning kan komme dertil — naar vi da rejse os fra Bordet, og de opspiede Herstaber — jeg mener Olympens Gudsomme — begive sig dertil, saa fører jeg Dig bort i Trængselen!

Eurhdice.

Hvad en Gud lover, det vil han ogsaa holde. Farvel Zens! Din for evig!

(Hun gaaer ud tilvenstre.)

Jupiter

(raaber efter hende).

Om en lille Time! Kom ikke for sild! . . .
Hvad jeg dog er for et lykkeligt Insekt!

(Han vender sig om tilhøire og begynder lystig at summe; Hans Styr træder ind fra Baggrunden med en Glaske Æthe i Haanden.)

Sjette Scene.

Hans Styr. Senere: Pluto.

Hans Styr

(han forfølger Jupiter paa samme Maade som et Menneske, der vil fange en Flue).

Flue! Flue dog!

(Jupiter smutter fra ham og forsvinder; Hans træder hen i Forgrunden og synger med Salvelse:)

„Mens jeg var Prinds blandt de Arkadier“ . . .

Pluto

(kommer forstrækket ind fra hoire Side).

Hvor er den? . . . Fluen? . . . Hvor er den? . . . Hans, Hans! har Du dog ikke seet Fluen?

Hans Styr

(med et tungt Mæle).

Fluen? Hvilken Flue? Her kommer saamange Fluer . . .

Pluto.

Jupiter mener jeg. Cupido, den lille Skjelm, har gjenkjendt ham i en Flues Skikkelse.

Hans Styr (synger).

„Mens jeg var Prinds blandt de Arkadier“ . . .

Pluto.

Hvor er da Eurhice? hvor har Du hende?

Hans Styr (fortsætter).

„Da leved jeg i Suus og Duus“ . . .

Pluto.

Saa see dog paa mig! O den Ulykkelige! han har igjen druffet Lethæ, og imens er han sluppet herind! Hør dog, Hans, min kjære, trofaste Hans! Jeg er jo Pluto, din egen gode Herre! . . . Hunds-vot! Hører Du ikke? Skal jeg luffe Drene op paa

Dig? Giv mig idetmindste Nøglen til Havepor-
ten! . . . Nøglen, siger jeg, Nøglen!

Hans Sthyr

(fortsætter uden at høre paa ham).

„Men al min Ferlighed gif sleiten“ . . .

Pluto.

Ikke et Ord hører han! Nei, det er til at tabe
Forstanden over! (ryster ham) Nøglen! Hid med Nøg-
len! . . .

Hans Sthyr (fortsætter).

„Da Døden tog mig i en Ruus“ . . .

(Man hører Eurhydices Stemme bag ved Scenen.)

Slutningsscene.

Eurhydice (bag Scenen).

„O Plue med de gyldne Binger“ . . .

v. s. v.

Pluto.

Ha denne Stemme! det er Eurhydice! Hun er
altsaa ikke borte endnu! Hurtig, Cerberus, Charon!
Fordeblær Eders Narvaagenhed! Stopper alle Ud-
gangene! Ikke en Moders Sjæl maa komme herfra!
Og Du, Hans! kom! Hører Du, Hans! . . . Det
Alffum rører sig ikke af Pletten.

Hans Sthyr

(Bliver rolig staaende paa sin Plads og synger sit Couplet tilende:)

„Mens jeg var Prinds blandt de Arkadier“

v. s. v. v. s. v

Pluto.

Der er han igjen! Det er ikke noget Menneske

— det er en Virekæsse paa to Been! Saa gaa
ad Helved til, og det paa Diebliffet!

(Han stamper utaalmodig med Foden; Gulvet aabner sig, og hans
Styr forsvinder ganske langsomt, idet han bestandig svinger paa
sin Vise. Pluto støder ham nedad med den ene Haand, og med
den anden gestikulerer han som en Mand, der dreier paa en
Virekæsse.)

Fjerde Billedr.

Helvede.

(I Baggrunden Styr.)

Første Scene.

Alle Guderne. Curydice

(fortrædt som Bacchantinde).

(Naar Tæppet gaaer op, sidde alle Olympens og Underverdenens
Guder omkring et Bord. De ere betransede med Blomster og
drikke. — Bacchanal.)

Chor.

En Staal for Pluto nu! Han leve høit med samt sit Huus!

En Stjelm, der griber ei sit Kruus!

En bedre Staal vist ikke

Det muligt er at drikke!

Tilbunds vi den udstikke —

Lad os takke vor Vert!

Ja, til at gjøre Gæster

Og til at more Gæster

Han altid er alert!

Saa klink!

En Staal for Pluto nu! Han leve høit med samt sit Huus!

En Stjelm der griber ei sit Kruus!

Jupiter.

Ha stands! Viinguden I glemme

(til Eurydice:)

O syng, Bacchantinde, til hans Priis!

Syng os med din klare Stemme

Bachus hymnen paa gammel Viis.

Alle.

Syng nu med din klare Stemme,

Syng os Hymnen til Viingubens Priis!

Eurydice.

Engang jeg Bacchus saae; paa et Viinsab han throned,

Og fra Rathedret talte han Viisdommens Ord,

Mens Jauner i en Flok og de salige Nymfer

Lystigt sang i Chor:

Evoë! din Ild opluer, Evoë opluer mig!

Evoë! jeg Dig vil tjene, Evoë! ja tjene Dig!

Chor.

Evoë! din Ild opluer, Evoë! opluer mig!

Evoë! jeg Dig vil tjene, Evoë! ja tjene Dig!

Ja hil Dig Bacchus! hil!

Ja hil Dig!

Eurydice.

Lad Daaren, sagde han, kun med Griller sig plage

Og drabe hver en Fryd strax i Fødselens Stund!

Pluk Glædens Roser rask, thi de blomstre kun sage,

Og Jert Liv er et Blund!

Evoë, din Ild opluer o. s. v.

Menuet, Galop og Chor.

Jupiter.

Da min Gang er let, og min Fod saa lille og saa net,

Vil jeg dansse med Jer den sidste Menuet!

(Under Ritornellet siger han til Eurydice:)

Pluto har ikke kjendt Dig. Saa snart Dansen
er forbi, tage vi Flugten!

Pluto (affides).

Jupiter troer, at jeg ikke har gjenkjendt Bacchantinden! Lad ham kun det — jeg skal ikke tabe dem af Sigte.

Menuet.

(Pluto danser med Venus; Jupiter med Eurydice. Derefter almindelig Galop.)

Chor.

Fader Jupiter kan ei blive træt —
Han er viis og god, ja viis og god!
Hvor han svæver der som en Fjer saa let.
Dg hvor strækker smukt han Brist og Fod!

Jo han danser flinkt og flot!

Aldrig før man Mage saae —

Selv Terpsichore saa smaat

Ham misunde maa!

Med Lyst slutte vi vort Val!

En rask Galop nu skal

Det ende med et Knald!

Hop, hop!

En livlig, rask Galop

Slutte skal vort Val

Nu med et dygtigt Knald!

Hop, hop, hop, hop!

En livlig rask Galop!

Eurydice (til Jupiter).

Lad os saa komme affted! O jeg længes saa forfrækkelig efter at komme op til Olympen.

Jupiter

(sionner efter Dansen).

Ja mit Barn! Veiret er rigtigt nok lige ved at gaae fra mig, men det er det Samme! Affted til Olympen! (affides) Hvis Juno faaer Fingre i Dig deroppe, vil Du længes endnu mere efter at komme ned igjen. (Høit) Affted!

(De vende sig henimod Baggrunden.)

Pluto

(Stiller sig i Beien for dem).

Hvorhen?

Eurydice.

Min Plageaand! o vee!

Jupiter.

Forvovne! Drifter Du Dig til at standse mig
Zeus, Kroniden

Pluto.

Styfsamlere, Tordneren, Egisvingeren o. s. v.
— ja det vover jeg rigtignok, thi her er jeg hjemme,
og jeg skal vise Dig, at jeg er Herre i mit Huus!
Troer Du, at jeg ikke kjender dine Streger? troer
Du, at jeg ikke veed, at denne forflædte Bacchant-
inde er den samme Dvinde

Jupiter.

Som Du ikke har hortsørt, thi det paasted Du
jo før!

Pluto.

Jo jo, jeg har hortsørt hende, men jeg har for-
trudt det tusinde Gange

Eurydice.

Hvad er det, han siger?

Pluto.

Ja jeg har fortrudt det tusinde Gange, thi hun
har behandlet mig ligesom sin Mand, og hvad her
ikke var et Helvede før, saa blev her det, ligesom hun
satte sin Fod paa dette Sted . . .

Eurydice

O den Utafnemmelige!

Pluto.

Jo det er et Fruentimmer, der kan gjøre En Helvede hedt, min Broder Olympier, og jeg ønsker Dig Intet mere, end at Du blot maa faae hende i fire og tyve Timer op til Olympen, saa vil Du saamen ikke mere kunne gjøre Forskjel paa Himmel og Helvede!

(Under disse Replikker have Guderne og Gudinderne sloffet sig om Jupiter, Pluto og Eurydice.)

Jupiter (sagte).

Det er dog muligt, at han har Ret. Jeg vil see at blive af med hende med det Gode.

Juno.

Hvad er det, jeg hører? Er det denne usle Dødelige, der vover at gjøre Indgreb i mine Retligheder?

Pluto.

Ja det er hende! Det er den samme Eurydice, som Din himmelske Gemal før et Dieblisk siden vilde bortføre til Olympen, fordi han ikke huffede, at Du har Monopol paa at gjøre hans Himmel til et Helvede!

Juno.

O den Nedrige! Jeg brister af Harm!

Pluto.

Og veed Du, mægtige Juno, hvorledes han har baaret sig ad dermed! Veed I det, alle I Olympens Guder og Gudinder, der her ere forsamlede? Der er kommet et nyt Vers til Visen, I sang før, til Visen om Dyrene! Nu skal I høre det:

(Til Melodien i Det Billede.)

For at bedaare denne True, (veger paa Eurydice)
Der ei er haard som Diamant,
Han sig forvandlede først til Flue
Dg blev saa til en Elefant!

Ha, ha, ha!

Stil Dig ei saa hellig an —
Vi kjende Dig, Jupitermand!

Chor.

Ha, ha, ha!

Stil Dig ei saa hellig an —
Vi kjende Dig, Jupitermand!

Jupiter

(Gaaende til Pluto).

Sa vift, Fluen er bleven til en Elefant, og
den skal knuse Dig med sin Elefantfod, Du Usling,
der vover at spotte det Ophøiede, som din Asmagt
ikke kan fatte!

(Han svinger sin Tordenkile; Pluto viger forskædet tilbage.)

Juno

(Gaaer lige ind paa Livet af ham med en truende Ghaarde).

Tro ikke, at Du skal skræmme os med dine store
Ord! Store Ord og fedt Flesk hænge ikke ved Side-
benene, og Den, som døer af Skræk, skal begraves
i Rendestenen! O din Troløse! dit Afstum! Jeg
kunde fristes til at rive Dinene ud paa Dig!

Jupiter (majestætisk).

Ovinde, dersom Du endnu engang vover Dig
saa nær ind paa min uantastelige Person, saa lader
jeg Dig binde en Ambolt ved hvert Been og hænger
Dig op i en Kænke mellem Himmel og Jord, til
Spot og Spee baade for Guder og Menneffer.

Diana.

Juno! Himmeldronningen i en gemeen Kænke!

Jupiter.

Det er ogsaa sandt! Saa skal Lænten blive af Gulb, thi man maa vide at gjøre Forskjel.

Juno.

Han vil binde en Ambolt ved hvert af mine Been! Det er Lønpen for min usigelige Kjærlighed! O den Skjændige! den . . . den . . . O!

(Hun besvimer og falder igjen i Armene paa Pluto.)

Jupiter (falder).

Mars!

Mars.

Her!

Jupiter.

Hør min Søn! Tag nogle paalidelige Betjente med Dig og transporteer mig dette Fruentimmer op paa Ramret . . . Jeg mener paa hendes Kammer i Olympen . . . og læg hende der paa hendes gyldne Leie, saa vil hun imorgen, naar hun har sovet ud, troe, at det Hele var en Drøm.

Mars.

Potz Bomber og Granater, det gjør jeg med Blaiseer!

(Juno bæres ud af Scenen.)

Jupiter (til Gudsinderne).

Og alle I der! Kende I mig ikke? Ved I ikke, at naar jeg rynker mine Dienbryn, saa skjælver hele Olympen? Derfor I igjen driste Eder til at synge Smædeviser om mig, saa skal jeg rynke mine Bryn og ryste mine ambrosjiske Lokker saa frygteligt, at Hælvingerne skulle styrte ned over Hovedet paa Jer! Qvos ego!

(Gudsinderne hvine og trække sig forstrækkede tilbage.)

Jupiter (affires).

Man maa sætte sig i Respekt engang imellem, ellers er det forbi med Disciplinen!

(Der høres Violinspil udenfor Scenen.)

Hvad er det? hvo nærmer sig?

Eurydice.

Ah! det er min Mand! ham havde jeg aldeles glemt!

Pluto.

Sa det er nok ikke første Gang og bliver heller ikke den sidste.

Violin-Solo.

Pluto

(Samtidig med Musikken).

Situationen begynder at blive storartet. Den simple Prosa strækker ikke mere til. Vi maa op paa Cothurnen og begynde at tale paa Vers.

(til Eurydice.)

Du kjender altsaa godt den Klang af Violinen?

Eurydice.

Jeg tidt forbandet har dens Strigen og dens Hvinen.

Pluto.

Det Orpheus er, din Mand, der hente vil sin Skat —

Jeg nok kan unde ham, at snart han faaer Dig fat.

Eurydice (konlig).

O Jupiter!

Jupiter (sagte).

Ths, ths, min Plan jeg fattet har.

Jeg tænker nok, at her han blive skal til Mar.

(En Vaad viser sig i Baggrunden. Den offentlige Mening roer; Orpheus sidder ved Siden af hende og spiller paa Violinen.)

Hans Sthyr

(Har under det foregaaende nærmet sig tilligemed Eurydice. Han seer forelsket paa hende og synger til hende.)

Var end jeg Prinds blandt de Arkadier,
 Jeg deelte strax min Glands med Dig;
 Men al min Herlighed gik fløiten
 Fra den Tid, Døden hentede mig.
 En stakkels Stygge Intet eier,
 Et Hjerte har jeg dog endnu —
 Du skjønne Sol med gyldne Radier,
 Det rækker Dig med kjærlig Su
 Den fordums Prinds blandt de Arkadier.

(Eurydice vender sig fra ham med Ristty.)

Den offentlige Mening

(til Hans Sthyr).

Ti!

(Til Orpheus).

Hør ikke paa den Snak, men stol blot paa min
 Tak!

Jeg siger, hun er tro, — saa har det ingen Magt!

Orpheus.

Saa mange Tak, men

Jupiter.

Stop! jeg een Ting Dig befaler,
 — Hvis Du mig lystre vil, det sparer Dig for
 Dvaler —

Hør efter mine Ord, pas paa af alle Kræfter!
 Du gaaer nu ned til Sthyr, din Hustru følger efter;
 Men hvis Du vender Dig, hvis Du blot seer Dig
 om,

Saa er hun tabt for Dig — nu har Du hørt min
 Dom!

Pluto.

Saadan var det ei meent!

(Almindelig Knurren og Mumlen.)

Jupiter (svinger Torbentsilen).

Hvem vover her at knye?

(Den almindelige Mumlen forstummer; Guderne og Gudinderne
bøje sig dybt.)

Hør efter begge To — jeg byder Jer paany:

Du, Orpheus, gaaer foran, din Hustru i dit Spor,
Men vender Du Dig om, sees I ei meer paa Jord!

Sinale.

Den offentlige Mening.

(I Forgrunden til Orpheus:)

Vend Dig ei om! See ei tilbage!

Vær fast, saa har Du seiret jo.

Til Jorden ned vi nu vil drage —

Der venter man os begge To.

(Marchen begynder. Den offentlige Mening gaaer i Spidsen;
derpaa følger Orpheus og saa Eurydice, der ledsages af Hans
Stryk.)

En af Guderne.

Nu faae vi see, hvorledes det vil ende!

En Anden.

Har han den Kraft, at ei han vil sig vende?

Jupiter

(følger med Dinene Orpheus, der allerede nærmer sig til Baaden).

Saa blev jeg stuffet da!

Jeg troer, han kommer godt derfra.

Den offentlige Mening

(Naaer allerede i Baaden).

Gaa ligefrem, saa seirer Du!

Jupiter.

Han har ei vendt sig om endnu.

Men hi! Mit Lyn skal fylde ham med Gru!

(Han tager Lynet i Haanden, svinger det i Luften og giver Dræpheus et kraftigt elektrisk Slag, der i Stikkelse af en Gnist flyver hen over Scenen. Dræpheus vender sig rask om, som om han var bleven truffen.)

Den offentlige Mening.

Hvad er det? Du dog omkring Dig vender?

Dræpheus.

Jeg veed ei selv, hvad der mig hænder!

(Han siger ned i Vaaden til den offentlige Mening. Vaaden sætter sig i Bevægelse. Eurydice vender tilbage til Forgrunden af Scenen tilligemed hans Styr.)

Pluto.

Min Ven, hun er ei mere din —
Nu skal hun være min!

Jupiter.

Ei din, ei min!

Pluto.

Hvis da?

Jupiter.

Blid, som Bacchantinde skal hun gaae hersra!

Alle.

Som Bacchantinde!

Jupiter (taler).

Ja, jeg giver hende til Bacchus. (Sagte) Han har tæmmet saamange vilde Dyr, baade Panthere og Lovinder, saa faaer han vel ogsaa nok Bugt med hende!

Hans Styr (glad).

Til Bacchus! Og jeg følger med hende! Jeg giver Slip paa Læthe og holder mig til Bacchus!

(sanger)

Var end jeg Prinds blandt de Arkadier,
Jeg deelte strax min Glands . . .

Pluto (Styder ham tilside).

Hold Mund! (til Jupiter) Men det staaer der jo
Intet om i Merik's Mythologi!

Jupiter.

Saa skal vort Hofbogtrykkeri besørge en ny,
og forbedret Udgave af den!

Eurydice.

Jeg vil ei længer sukke!
Jeg min Sorg vil slutte —
Bacchus, stolte Gud,
Jeg vier mig til Dig som Brud!
Ei min Mand jeg savner,
Naar jeg henrykt savner
Som Præstinde Dig, Du skønne Gud!

Chor.

La, la, la, la.

(Bacchus viser sig i Baggrunden paa en Throne, der er smykket
af Vinløv og bæres af Fauner. Guderne trænge sig hen-
imod ham, og paa deres Arme løstes Eurydice op til ham.)



 Eftertryk af Sangene, saavel enkeltviis som samlede,
forbydes.

Paa P. G. Philipsens Forlag er udkommen:

Et Vaisenhusbarn.

Folkecomedie med Sang, i fire Akter.
Efter en fri Bearbejdelse af Romanen „Jane Eyre.“
Pris 60 s.

De to Cometer.

Baudeville i een Akt af H. P. Holst.
Pris 40 s.

Skikkelige Folk.

Lystspil i fire Akter efter Th. Barrière Les faux
bonshommes, ved H. P. Holst.
Pris 60 s.

Rodsen.

Syngespil i een Akt af Poul Chiemiß og Adolph Necke.
Pris 40 s.

